

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **V. T. H.**, nar. X,
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
hlášený pobytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č. j. OAM-1073/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce žalobou podanou dne 9. 1. 2026 k Městskému soudu v Praze, která byla Krajskému soudu v Brně postoupena dne 29. 1. 2026, brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č. j. OAM-1073/ZA-ZA11-D07-2025, které nabylo právní moci dne 29. 12. 2025,

kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce ze dne 20. 9. 2025 o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Chorvatská republika.

I. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a je nedostatečně odůvodněné. Skutečnost, že žalovaný nepostavil na jisto, zda žalobce v Chorvatské republice disponoval vízem či pobytovým oprávněním, způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
3. Podle žalobce žalovaný pochybil při výkladu čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, a tudíž nebyla splněna podmínka pro jeho přesun do Chorvatské republiky. Žalovaný svůj postup odvíjí od pojmu pobytové oprávnění. Jde však o nadřazený pojem, který se dále dělí na pojmy pobyt a vízum, jež je nutné rozlišovat. Pokud by šlo v případě žalobce o vízum, jeho platnost zanikla před více než šesti měsíci před podáním žádosti. Podle čl. 12 odst. 4 citovaného nařízení by tak měla být k řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany příslušná Česká republika. Pokud by se jednalo o pobyt, tak by šlo o dvouletou lhůtu. Žalobce však především musel vstoupit na území členských států na základě vstupního víza, jehož platnost skončila v červnu 2024.
4. Žalobce dále uvádí, že má na území České republiky dva bratrance, kteří jsou připraveni se o něj postarat. Do Chorvatska se nechce vrátit, neboť tam nikoho nemá. V zemi původu, na rozdíl od České republiky, by se pak nezvládl postarat o živobytí pro své děti.
5. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušil. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a odkazuje na své rozhodnutí a obsah správního spisu, který obsahuje jak informace k zemi příslušné k řízení o žádosti žalobce, tak skutečnosti týkající se pobytové historie žalobce.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

III. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „ř. s.“, § 32 odst. 1 písm. a/ zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. Ve věci proběhlo jednání.
10. V projednávané věci bylo řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť k jejímu posuzování je ve smyslu § 10a odst. 1

písm. b) téhož zákona příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízením Dublin III). V takové situaci se důvody žádosti o mezinárodní ochranu neposuzují, ale je namístě zabývat se tím, zda k *určení příslušnosti jiného členského státu* pro posouzení žadatelovy žádosti o mezinárodní ochranu došlo v souladu s nařízením Dublin III a zákonem o azylu.

11. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
12. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
13. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
14. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu. (zvýrazněno zdejší soudem).*
15. Soud předesílá, že žalobní námitky rozporují určení příslušnosti Chorvatské republiky podle čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 7 a čl. 12 odst. 1 a 4 nařízení Dublin III. Žalobce je opírá o argumentaci, že nebylo postaveno na jisto, zda v Chorvatské republice pobýval na základě víza nebo povolení k pobytu, od jejichž platnosti se odvíjí jiná lhůta rozhodná pro určení státu příslušného k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.
16. Podle čl. 2 písm. l) nařízení Dublin III *se pro účely tohoto nařízení „povolením k pobytu“ rozumí povolení vydané orgány členského státu, které státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti opravňuje k pobytu na jeho území, včetně dokumentů, které dokládají oprávnění zůstat na území v rámci dočasné ochrany nebo dokud nepominou okolnosti bránící výkonu rozhodnutí o vyhoštění, s výjimkou víz a povolení k pobytu, které byly vystaveny v době nutné k určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení nebo během posuzování žádosti o mezinárodní ochranu či žádosti o povolení k pobytu.*
17. Podle čl. 2 písm. l) nařízení Dublin III *se pro účely tohoto nařízení „vízem“ povolení nebo rozhodnutí členského státu požadované pro tranzit nebo vstup za účelem zamýšleného pobytu v daném členském státě nebo ve více členských státech. Druh víza se stanoví takto: „dlouhodobým*

vízem“ se rozumí povolení nebo rozhodnutí vydané některým členským státem v souladu s jeho vnitrostátním právem nebo právem Unie požadované pro vstup za účelem zamýšleného pobytu v daném členském státě po dobu delší než tři měsíce, „krátkodobým vízem“ se rozumí povolení nebo rozhodnutí členského státu za účelem průjezdu přes území jednoho, více nebo všech členských států nebo zamýšleného pobytu na tomto území, který nepřesáhne dobu tří měsíců během šestiměsíčního období od prvního dne vstupu na území některého členského státu, „letištním průjezdním vízem“ se rozumí vízum platné pro průjezd přes mezinárodní tranzitní prostory jednoho nebo více letišť členských států.

18. Soud předně uvádí, že pouhé označení pobytového titulu, tedy „povolení k pobytu“ ve smyslu čl. 2 písm. l) nařízení Dublin III v napadeném rozhodnutí jako „pobytové oprávnění“, nemá za následek, že se závěr o příslušnosti Chorvatské republiky k řízení o žádosti žalobce neopírá o dostatek skutkových důvodů. Žalovaný k tomu totiž v napadeném rozhodnutí dále rozvedl, že žalobce byl držitelem pobytového oprávnění č. 9110335 vydaného Chorvatskou republikou ve městě Jastrebarsko s platností od 27. 5. 2024 do 25. 1. 2025. Žalovaný uvedl, že jeho platnost tedy skončila před méně než dvěma lety.
19. Soud ve správním spisu ověřil, že žalobce přicestoval do Chorvatské republiky dne 21. 5. 2024 na základě víza č. 300242887 typu D, vydaného v Jakartě, platného od 26. 4. 2024 do 9. 6. 2024, s trváním pobytu určeným na 30 dnů, opravňující jej k jednomu vstupu. Žalobce dále v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany sám uvedl, že v Chorvatsku asi deset měsíců pracoval. Tomu odpovídá ve správním spisu založená fotokopie dokladu „residence permit“, tedy výše zmíněného povolení k pobytu č. 9110335 vydaného dne 27. 5. 2024 ve městě Jastrebarsko, jehož platnost je na uvedeném dokladu vyznačena do 25. 1. 2025. Jako typ povolení je na dokladu specifikován „privremeni boravak“, což v překladu z chorvatského jazyka znamená „dočasný pobyt“ s poznámkou „dozvola za boravak I rad“, což znamená „povolení k pobytu a práci“ (soud za tímto účelem použil překladače google a deepl.com a dokazoval prinscreeny výstupů z uvedených překladačů). Platnost povolení k pobytu č. 9110335 tedy skončila před méně než dvěma lety před podáním žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 9. 2025.
20. Námitka žalobce se tudíž míjí i s obsahem správního spisu, který obsahuje dostatečné podklady mapující historii pobytových oprávnění žalobce z hlediska jednotlivých typů povolení pobytu ve smyslu čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III.

Diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení

21. Diskreční oprávnění zakotvené v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dává státům možnost atrakce příslušnosti k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, kterou lze využít v případech, kdy je příslušnost členského státu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Jedná se o jiné posuzování, než jakým je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, proti němuž žalobce ničeho nenamítá (bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). Diskreční oprávnění ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je vyhrazeno výjimečným případům (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).

22. Proti posouzení žalovaného ve vztahu k případné aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III žalobce v žalobě konkrétně ničeho namítá, pouze uvádí, že by chtěl zůstat v České republice a nechce se vrátit do Chorvatska, kde nikoho nemá. Žalovaný neshledal žádný důvod pro aplikaci diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III, což zdůvodnil na str. 5 napadeného rozhodnutí, neboť žalobce je nízkého věku, soběstačný a samostatný.
23. V řízení ani z tvrzení žalobce nevyplynul žádný důvod, pro který by Česká republika měla převzít příslušnost k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Důvody, pro které žalobce přicestoval do České republiky, jsou i dle jeho vlastních tvrzení pouze socioekonomické.

Závěr

24. Soud tedy neshledal žádné překážky přemístění žalobce do Chorvatské republiky, jejíž příslušnost k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla žalovaným správně určena v souladu s kritérii ve smyslu nařízení Dublin III. Pokud jde o doklady týkající se pobytové historie žalobce v Chorvatské republice, ty jsou součástí správního spisu, z jehož obsahu soud ve správním soudnictví při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud je u jednání pro úplnost doplnil dokazováním výsledků výše shrnutých překladů údajů uvedených na povolení k pobytu žalobce, které žalovaný v napadeném rozhodnutí označil jako „pobytové oprávnění“. Na správnost výsledného určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce je samotné užití uvedeného pojmu bez vlivu.
25. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. března 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně